

Forfatter: Molbech, Christian Knud Frederik

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1853-10-30)

Citation: Molbech, Christian Knud Frederik: "BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1853-10-30)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 95. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000035.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kiel, d. 30te October 1853.

Min kiære Fader!

Før denne Overgangsmaaned, som jeg ret i fleer end een Henseende kan kalde October (fordi jeg i den er gaaet over fra Kiøbenhavn til Kiel, fra Forældre og Venner til Fremmede, fra Ferie til Arbeide, fra Sundhed til Upasselighed, og atter til en for Øieblikket i det mindste taalelig Sundhedstilstand) — før den er ganske tilende, maa jeg dog i et Par Ord lade dig høre fra mig. Du venter vel, at jeg allerede sidder i fuld Docentvirksomhed, at jeg prædiker Dansk og Islandsk og gjør Lykke som Taler. Ak, Udsigterne ere kun daarlige! Mine skolemæssige, trivielle »praktiske Sprogøvelser« begynder jeg paa Tirsdag med 6 à 8 Tilhørere — min egentlige Forelæsning, som jeg virkelig havde glædet mig til at holde, kommer formodentlig slet ikke i Stand, thi hidtil have ingen Tilhørere meldt sig. Det er en ubehagelig Følelse af Tomhed og Flauhed — eller, om man vil, af Overfyldthed — at have forberedt sig længe og omhyggelig til noget, med Spænding og Uro at have imødeseet den Dag, da man skulde aflægge Prøve, for sig selv ikke mindre end for Andre, paa sine Evner og Dueligheden til at udfylde sin Plads — og saa see det Hele, den hele i Tankerne opførte Bygning, falde sammen af Mangel paa Deeltagelse. De Studerende synes her at indskrænke sig til de nødvendige Fagstudier — thi ikke engang Prof. s. 96 Müllenhoffs Forelæsning over tysk Literaturhistorie kan komme istand — og paa andre Tilhørere er her ikke at regne. I al Fald maatte da Forelæsningerne holdes paa et andet Sted end i Universitetsbygningen og indledes ved forskiellige kunstige Midier ad privat Vei. Vel maa og skal jeg med Tiden see at bringe det dertil, at faae et Auditorium af andre dannede Tilhørere, naar Studiosi ikke ville beqvemme sig til at høre nordisk Literaturhistorie; men dels tør jeg ikke begynde derpaa, før jeg har lært mine Kræfter og mit Foredrag at kiende; dels have velsindede Folk fraraadet mig, i det første Aar at forsøge paa Sligt, fordi det vilde blive udlagt som et dansk »Propaganderings-Forsøg« og derfor møde Modstand og ubillig Kritik. Der er da ikke andet for mig at gjøre, end at finde mig i min Skiebne, studere videre, udarbeide mine Forelæsninger, som om jeg holdt dem (skiøndt dette har en ubehagelig Liighed med at spille Kort alene, eller med lutter blinde Makkere), og haabe paa bedre Tider. Jeg vil ønske, de maa komme; thi at beklæde et overflødigt Professorat er ikke meget ærefuldt eller tilfredsstillende, og derfor har jeg sandelig ikke forladt mit Hiem, mine Venner og Sprog, for at være Timelærer i Dansk — hvilket jo hidtil har været min eneste Virksomhed her. —

Jeg har forresten levet meget stille, giort nogle Besøg om Dagen, men regelmæssig tilbragt Formiddag og Aften i mit hyggelige Værelse. Kun to Afbrydelser har der været i dette flittige »Stilleben«. Den ene bestod i, at jeg bivaanede en saakaldet »Doctorschmaus«, eller et Middagsmaaltid, som en nybagt Dr. juris Schütze gav for Facultetet, sine Venner og et Par andre Honoratiores. Indbydelsen til denne Fest (hvor behørige Taler bleve holdte, Skaaler udbragt o.s.v.) var mig for saavidt behagelig, som jeg deraf maa slutte, at han, der i Sommer besøgte mine Sprogøvelser, har fundet sig tilfredsstillet i det mindste med min Person og mit Væsen. Den anden Afbrydelse i mit Livs Eensformighed var min Verts Sølvbryllup i forrige Uge. —

Naar jeg undtager et kort Brev fra Brøchner, har jeg ikke faaet saameget som en Hilsen fra Siælland, siden jeg forlod det. Jeg selv har rigtignok heller ikke skrevet til Nogen.

— Fra Moder, som jeg beder dig hilse, faaer jeg vel snart nogle Ord — og fra dig, naar Du har Tid og Lyst. Gid jeg maa høre, at I begge ere raske. Levvel! —

Christian.